

нѣколко мѣсецы. Слѣдъ това той обади на дъщеріѣ си, прѣдъ мене, както за похождениясто ми, тѣй и за причинитѣ които мя побуждахъ на това. Лодойска, като чу това, приблѣднѣ, тя въздышаше, гледаше бащѣ си съ причервяваніе, и съ растреперанѣ гласъ му продума да го увѣри, че нейнитѣ молбы ще ускорятъ завращаніето ми, и че нейното благополучіе зависи само отъ мене. Така насърдчель и въздушевень, отъ каквы прѣмеждія имахъ да ся побойжъ ?

Най-послѣ трѣгнѣхъ, но прѣзъ всичкый тойзи походъ не ся случи нѣщо достозаблѣжително. Неприятелитѣ движимы отъ истѣхъ цѣль, както и ный, да отбѣгватъ сблѣскуваніе което може да докара явень бой между двата народа, не правяхъ друго освѣнѣ да ны досаждатъ съ растаканія на горѣ на долу. Ный гы прѣслѣдувахмы като наблюдавахмы движеніята имъ. Тѣ ны за прѣдваряхъ на всякъдѣ дѣто имъ ся прѣдставяше мѣсто достѣпно. Въ началото на зимѣхъ тѣ ся завѣрихъ на зимовищата си да прѣзимуватъ, а малката наша войска която ся състоеше само отъ благородны ся разиде и тя.

Азъ ся завѣрихъ въ Варшавѣ пѣлень съ радость и нетѣрпѣніе, въ надеждѣ че любовь-та и женитбата ми щѣхъ да ми прѣдадѣтъ Лодойскѣ да стане моѣ за всегда Горкана си ! Баща ми го нѣмаше вече ! Когато влѣзвахъ въ градѣтъ, научихъ ся, че Ловинскый умрѣлъ прѣднійтъ день отъ *далѣ* ; така що азъ не можѣхъ да имамъ ни това